

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Pomnoženje panjev. — Poseben primerljej. — Dopisa. — O 22. občnem zboru čebelarjev avstrijskih in nemških v Linu.

Pomnoženje panjev.

(Dalje.)

Za ogrebanje rojev je še eno orodjiče potrebno, kterege si čebelar vsak sam lahko naredi; namreč čebelarška žlica. Potrebna je posebno, če se roj vsede na tla k padli matici; ali če se vsede okoli debla kakega drevesa, v razrasteke vej, v kako mejo i. t. d. Za razne potrebe naj si čebelar naredi saj kake tri, štiri žlice razne dolgosti in velikosti; če jih tudi pri vsakem roju ne potrebuje, na sedem let vse prav pride; o času potrebe pa le vedeti česa človek potrebuje in zdihovati po tem, je nespametno in brez uspeha ter ne kaže umnega čebelarja.

Kadar gre čebelar roje ogrebat, naj ne pozabi dvoje matičnic v žep vtakniti. Večkrat ju človek potrebuje, kakor bi kdo mislil. Kdor prezimuje le kakih deset plemenjakov, se mu lahko prigodi, da se dva roja raznih matic vkup vsedeta, preden zamore čebelar zabraniti. Tú ni družega pomočka, če si hoče čebelar roja ohraniti, kakor naglo matici poiskati ter ju pripreti. Takrat še le matičnici iskati se včasih že zamore, naj večkrat pa ne. Če se v takem primerljeju čebele trdo vkup drže kakor v kepi ali klobčiču, naj jih čebelar kar prime in v vodo vrže, da se razpustijo ter zamore matici najdi in rešiti. Čebele naj strese na rjuho, pri- nese dva pripravljena panja ter v vsakega priperto matico dene; čebele se bodo večidel same mirno razdelile.

Da se pa taki primerljeji, s kterimi je vselej sitnost, naj se tudi dobro razsnidejo, ne bodo čebelarju večkrat prigodili, naj čebelar ne pozabi še prav potreb- nega orodja pripravljenega imeti, da bo zamogel roj precej pri panju uloviti. Razne naprave so zato umni čebelarji osnovali. Kmalo je kak ozek, 30 do 36 palcev dolg panj z dvema lesenima in dvema žimnatima stranicama (namest žimnate je tudi vsaka pletenica dobra n. pr. dratena ali kaka druga); kmalo je kak žimnat okrogel sak ali ravšel, kterege obročki na konceh in na sredi odprtega držé; kmalo je spet navadna dolga vreča z redkega platna. Ne bomo jih dalje popisovali, in tudi ne priporočevali, ker mislimo, da so take naprave čebelarjem sploh znane.

Da je pa vsakemu čebelarju njegova naj ljubša ter je od nje prepričan, da je naj boljša, tako dobro vemo. Zato le dostavljemo: Bodi naprava ta ali druga, da le svoj namen doseže, le tako bodi vsaka napravljena, da se k roječemu panju lahko pritisne in se ga dobro prime ter čebelam ne pusti prosto odletavati.

Naj več sitnosti ima z roji čebelar, če jih pri panju vloviti ne zna ali nima s čim in blizo nobenega drevja ni. Pred več leti mi je tožil čebelar, rekoč: „Rad imam muhe in težko bi živel brez njih, da bi le nikoli ne rojile ne!“ Osupnjen ga gledam ter si mislim: Takega čebelarja pa še nisem našel — Bog ima vendar čudne ljudi na svetu! Spoznal je moje začudenje ter pravi: „Vidijo, roje bi tudi jaz rad imel, ali nadloga je, da ni nobenega drevesa blizo razun visoke, obsekane smereke, ki pa moja ni; tedaj mi gré vsak roj na smereko, še večkrat pa na streho, ali v kako mejo in — preden ga potem vun dobim!“ Svetoval sem možu kakor sem vedel in znal; vidil ga pa več nisem, tedaj tudi ne vem kak vspeh je moj nasvet imel. K sreči takih krajev ni veliko; če bi pa še kateri naših bralcev v takih okoljšinah bil, naj še tú moj nasvet poročim. Kakor že rečeno, roji niso zbirljivi; kadar se matica utruji, se vsedejo, kamor ona sede; vendar navadno prav visoko ne sedajo radi, tudi na streho malokdaj gredó, bodi že opekasta ali slamnata; pač se vse to in še razno družega primeri, pa vendar so to le primerljivi, le izjeme; rajši se vsedejo na vsako drevo, le oreha se jako rade ogibajo — ves čas svojega čebelarenja nisem več, kakor enkrat roja iz orehove veje ogrenil. V takem prostem kraju naj čebelar rojem kaj nastavi: kako suho drevo, kak visok kol, na ktereга poprek drugi kol pribije. Na verhu in obeh konceh naj kole ovije s smerekovo, lipovo ali kako drugo lubadjo. Enako dobro je, če namest lubadi na konceh pribiješ malo po strani viseče krhličke češpljeve, hrastove ali kakoršne sicer hočeš. Večidel zadostuje, če se močna prekla navprek v zemljo zasadi ter se na koncu kak čevelj širok podolgovat kosec kakoršnje koli lubadi obesi. Trije, štirje taki koli razne visokosti in roji bodo šli malokdaj na streho. Treba je tak roj berž ogreniti, ker nobene sence nima ter bi se znal kmalo predalječ preseliti. Tako sem vidil rojem blizo čebeljnaka tudi v takih krajih, ker drevje ravno ni bilo predalječ odstranjeno.

Z vlovljenimi roji se razno ravna. Večidel jih devajo precej v čebelnjak na kraj, kateri jim je odločen. Drugi jih hladijo ter poškropijo z vodo; nekteri jih devajo do večera v hladen klet; spet drugi jih puščajo pod drevesom v senci, kjer so ga ogrenili do večera, kar pa nikakor ni svetovati. Čebele začnejo letati pri žrelcu vun in noter, si kraj zapomnijo ter letajo še drugi, tretji dan okolj tistega kraja, dokler gredó v kak ptuji panj, ker za svojega ne vedajo in tako so za roj in za izrojenca zgubljeni. Če se pa panj kmalo proč vzame in še kaj čebel okoli leta, naj se čebelar ne boji za-nje, ker gredó spet v izrojenca nazaj, ki je čebel mnogokrat bolj potrebin, kakor roj. Naj več umnih čebelarjev roj, kadar se je vkup stisnil, kar je znamenje, da matico ima, pretrese v mu namenjen panj ter ga postavi v hladen klet do večera in potem v čebelnjak na odločen kraj.

Spet drugi pustijo roj v posodi, v katero so ga ogrenili, ga brž v klet na hladen kraj postavijo ter ga še le o večernem hladu v pravi panj pretresejo in v čebelnjak postavijo. Naj že kdo ravna po tem ali unem načinu — po svoji navadi, je zeló enako; le roj iz veje naravnost v čebelnjak dejati, ali celó ga na kraju, kjer se je bil vsedel, do večera pustiti, ne moremo svetovati.

(Konec prih.)

Posebin primerljej.

Nekega dne pride k meni moj čebelar ter mi nek prvi roj zatoži, da je matico zapravlil. Pri prvi priliki ga grém pogledat s sklepom mu matico kakor že spet preskrbet. Pogledam naj pred, kako léta; pa dalje ko ga gledam, bolj gotov sem bil, da ni brez matice. Naj mi čebelar še takó zatrduje, da je gotovo nima, ostal sem nevern Tomaž. Vzameva ga iz čebelnjaka ter deneva na stol. Pa ni treba sumiti, da sva mu jih znanih pet in dvajset prisodila in odštela; ne, ampak pokrov vzameva proč, ter začneva sat za satom za matico slediti. Zalege nima nikjer nobene poštene, le tú pa tam kak zalepljen piskerc, pa znabiti jih ni bilo čez petnajst čebelnih. Na nekem satu najdem matično zibelko bolj male velikosti, vse drugo pa je bila tako imenovana grbasta ali grčasta zalega, iz ktere se le mali troti izležejo. Matice iščeva naprej, pa nikjer je ni; moj čebelar se je že skrivaj malo muzal ter ponosen bil, da vendar kaj vé. Res sem že mislil nehati; pa sem si spet mislil, če sem že večino satovja preložil, bom še malo število ostalih. In glej, na predzadnjem satu matico najdem lepo in veliko, kakor je vsaka navadna. Kaj je tedaj bilo storiti? Ker je bil prvi roj in sem tiste čebele še le pred letom dobil, nisem mogel vedeti koliko je matica stara; kar je pri meni rojenih, se vé da za vsako shranujem rojsten list. Ker je bila očividno prestara, jo vjamem in odstranim. Trotovno zalego sem obglavil, panj zaprl ter ga v čebelnjak postavil. Moj čebelar je spet zmajval ter rekel, da naj boljše bi bilo, panju z zalego pomagati. Skoraj da mu priterdujem, al daljna poskušnja me je pa vendar le mikala. Zato pustim panj pri miru cel teden. Čez teden dni ga zopet odprem ter sat za satom pregledujem. Matico res najdem, al od zalege ni bilo ne sledú ne tirú. Čebel se vé da, je bilo čedalje manj in spet čebelar svetuje, mu kak sat z zalego pridati. Jaz od nekđaj radovedin, mu odbijem vse zahtevanje ter dam panju še teden odloga za poboljšanje. Čez teden pridem ter najdem v naj veče začudenje mojega čebelarja matico oplodeno in zalego o satovji v naj lepšem redu. Upam da bode panj kmalo okreval.

Kaj je torej bilo? kaj hoče družega biti kakor matica je bila prestara; oplodivno seme ji je pošlo, tedaj ni mogla družega, kakor neoplodena jajčica zalegati in od tod grbasta zalega. Da ni bila kaka mlada neoplodena, je kazala njena podoba, še bolj gotovo pa tisto malo število celic, v ktere je bila še oplodena zalega zeležana in matična zibelka. Mnogokrat sem že od tega bral, pa tako se sam prepričati še nisem prilike imel.

Dopisa.

Iz Črnovrha nad Istrijo 26. Julija. Odkar nemškofrancoski lukamatija črez ljubljansko polje žvižga — pravijo naši ljudje — ne kaže več čebel tje na ajdino pašo voziti, ker v poprešnjih časih si so tam čuda dosti medú nabrale, zdaj pa navadno komaj toliko, da se preživé. Zatorej naši čebelarji svoje muhe na jesensko pašo rajši na Kras pošiljajo, dasiravno so lani tudi tam prav slabo opravili in vse stroške, katere jim je to prizadelo, popolnoma zavrgli, ker panjovi, namesto boljši i teži, so tam zaradi slabe paše sploh po 5 funtov ložeji postali, eni pa celo lakote pomrli. Pa lansko leto je bila vsaj doma dobra paša; a letos je tudi doma slaba. Pri nas je letos sploh malo rojev, a še tisto, kar je, si ne more naprej pomagati. Ako bo

torej tudi letos na Krasu slaba, nam bo s čebelorejo skoro obupati. Meni so moje čebelice, ki so v prijetnej vipavski dolini prezimile, letos, dasiravno sem jim dragocene nove panjove omislil, le po malem rojile, da pride na vsaki panj le po en roj. Rojenje to vršilo se je še precej zgodaj maja meseca in v začetku junija, pozneje pa sem ves čas rojev zastonj pričakoval ter še le dne 23. julija dobil spet enega — vnuka, pa nenavadno velikega. Za na Kras ne bo, si mislim, ker je tako pozen in lahko vsa paša mine, predno si satovje izdela. Vtaknem ga torej v nek nenavaden nov panj, katerega sem nalašč za poskušnjo si pripravil ter sklenem v jeseni in črez zimo doma obdržati ga, naj si že bo, kar koli, da le ne bom brezvspešnih stroškov ž njim imel. Toda nek tukajšnji star čebelar mi je pravil, da se nisem prave umislil, češ, da pozni, pa močni roji so pri dobri paši ravno tako dobri kot zgodnji, ker pri dobri jesenski paši postanejo kar na enkrat polni meda in polni najlepšega satovja. Radoveden vzamem čebelarske spiske v roke, kaj oni o tem pravijo in res tudi tam najdem to potrjeno. Ruski časopis „Nauka“ na pr. o tem tako-le piše:

Zgodnji in pozni roji.

Rano vstaneš, rano poseješ, nikoli — kažut — ne pokaješ sja. Tako glasi se pregovor, in tako si hvalijo tudi navadni čebelarji (pčelarji) zgodnje roje, a učeni se s tem bahajo, kateri si prej izdela umetne roje (peregony). — Pa skušnja pokaže, da niso vselej zgodnji roji in zgodnji pregoni najboljši, kakor tudi pridni gospodar posejavši žito svoje jako rano, ima večkrat slabši pridelek od tistega, ki se je bil s setvijo zakasnil. To se ne zgodi vselej, primeri se pa vendar večkrat.

Poznega roja, naravnega ali umetnega smo lahko veseli, če je le močan in velik, kajti pri prav dobri paši naredi v enem dnevu več, nego zgodnji skozi cel teden. Razen tega se pri zgodnjem zaradi pomanjkanja živeža dostikrat mnogo muh pogubi, tedaj ga veliki poznejši v delu in zalogi medu premaga, zlasti ker zgodnji roj pri malej paši le bolj zalego dela, s katero ima pri poznejši veliki paši mnogo dela in zamude, a močni pozni roj ne dopušča svoje matici velike zalege delati, ampak kar satovja naredi, ga kar hitro sproti z medom zalije. Iz tega vzroka nij le zgodnji roj hvale vreden, ampak tudi pozni, pa močni in pred najboljšo pašo storjeni naravni ali umetni roj še največ hasna prinese zlasti tistemu, ki želi rajši veliko medu, nego veliko čebel imeti“.

Tako ruski list. In ker se naš priprosti kmet in ruski list v svojej sodbi o poznih pa močnih rojih tako lepo slagata, sklenil sem tudi jaz svojega močnega vnuka na Kras poslati. Radoveden sem, kako mi se bo kaj obnesel. Pa svest si sem, da če mu paša ne bo posebno ugodna, dal mi bode v kratkem času namesto polno medu, le polno — smradu.

Kaj je boljši, prirodni ali umetni roj?

O tem predmetu imenovaui ruski časnik pravi to-le:

Po mislih naših neukih ljudi umetni roj ne more biti dober, kakor nečasno dete maloktero živi in kakor ne kaže izpod kokle jajce jemati, ga razbiti in lepo, zdravo pišče iz njega pričakovati. — Toda temu nij tako. Drugo je umetni roj, drugo nečasno dete ali pišče. Ako bi kdo vzel satovje, na katerem je zalega, ter bi skušal iz njega nožičkom negodne bčele izpraskati in umetni roj delati, bilo bi

to zares bezumno delo. Ako pa ti o pravem času vzameš matico in en del bčel, jih razdeliš v drugi panj in napraviš si umetni roj, je to, kakor da bi si razdelil svoj hlev in pregnal kravico s teletom iz ene strani na drugo. Je li to proti naravno? Gotovo ne!

Dobé se taki kraji, kjer je malo upanja za naravne roje. Tam je treba delati umetne, kdor si hoče čebelarstvo razmnožiti. Pa tudi v dobrih krajih in pri velikem čebelarstvu je najboljšé umetne roje ravnati in sicer zavoljo tega, da se roji ne mešajo, da ne utekajo, da nij treba za njimi po drevju spenjati se, niti se mučiti po plotih ali truju, ali pa dragi čas s tem tratiti, da se dan za dnevom roj zastonj pričakuje, a nazadnje še nič ne pričaka ali pa kak prav pozen mali rojček, ki nij za nobeno rabo, da je gotovo vse zavrženo, kar koli se pri prevoževanju itd. zauj potrosi.

A. D.
 Iz Nemške loke. Letos je vendar Bog tukajšnje čebelarje zopet skozi veliko okno pogledal. Po treh jako slabih letih smo letos s čebelami popolno zadovoljni. Če bo še ajda kaj paše dala, bo toliko boljše; vendar če bi tudi te paše ne bilo, so čebele za zimo že dobro preskerbljene. — Mrličev pretečeno zimo ni bilo mnogo; jaz nisem imel nobenega. Roji so bili pa vendar precej kasni, ker prve roje sô tú imeli še le v drugi polovici maja, naj več pa še le prvo polovico junija. Temu je bilo nekaj krivo spomladansko neugodno vreme; naj več pa menda to, ker nihče ni imel medú za polaganje na spomlad. Naši čebelarji čebelarijo večjidel le po malem; za to, če letina ni jako dobra, nimajo kje vzeti medú za pitanje; kupiti ga pa tudi ne morejo, ker jim še za druge reči denarjev manjka. Po predlanski jako slabi letini so si lani čebele, komaj toliko opomogle, da so bile za prezimovanje; vzeti ni jim bilo moč nič; razdreti kaki panj se je pa vsakemu škoda zdelo, ker smo jih tako silno malo imeli. Kakor pozno smo roje imeli, so vendar vsi jako dobri, celó najzadnji drujici. Meni so prvici hotli o začetku julija vnučiti; al ker vem, da so vnuki, kakor tudi izrojenci potem malo prida, posebno če so tako pozni, jim nisem pustil rojiti. Vzel sem zato vsakemu prvicu, ker so bili vsi polni, (nadelali so v 16 dneh panje od konca do kraja,) po dva do tri sate iz sredine panja, ter sem jih dal drujicem, ki so mi bili za tako pomoč jako hvaležni; prodal sem jih namreč letos tako dobro, kakor še nikdar poprej. Imeli so po mojem ravnanju dovolj meda, in čebel, ker sem jim satje z zalego dal. — Mlade matice so bile pri oplodovanju letos srečne. Iz mojega čebelnjaka se je ena sama izgubila izrojencu, kteremu sem pa z mlado zalego hitro pomagal. Rojev je pa tukaj zopet letos mnogo pobegnilo v gojzd. Ali to ni čuda, ker čebelarji starega kopita pustijo roj viseti po par ur na veji, pa tudi celi dan; če ga pa ogerne, pa odpert panj pusti do večera na drevesu; češ da se mu kaka čebelica ne bi zgubila.

Naj povem še to novico, da se mi je posrečilo 10 novih čebelarjev obuditi, ki so se vsi poprijeli novih panjev s premičnimi satniki. Pričeli so sicer z malim, ali ker imajo vsi veselje in dobro voljo, se je nadjati dobrega napredka. V naši vasi nas je zdaj 10 čebelarjev, pa le eden se derži starega kopita, in ta je ud čebelarskega društva. V bližnji okolici so tudi trije čebelarji, ki so se poprijeli novih panjev, tako da nas je zdaj tú dvanajst ki čebelarimo po novem načinu.

Stvar je tedaj dobro pričeta! ali novincem bi bilo treba dobrega vodnika, drugače se lahko zgodí, da ko pridejo v kako zadrego, iz ktere si sami pomagati ne vedó, in pravega vzroka nezgode ne najdejo, vržejo vso krivdo na nove panje,

ter se povrnejo k staremu šlendrijanu. Saj tako še olikani gospodje delajo, kako bi ne bilo kaj takega pričakovati od priprostega kmeta. Naj bolji vodnik za slovenske čebelarje je gotovo naša Čebela, žalibog da za Hočevarje ni.

Tudi v Dragatušu sem vidil letos pri g. učitelju, in v farovžkem čebelujaku panje s premičnimi satniki, le malo preveliki so se mi zdeli.

Pri bližnjemu sosedu farovža sem pa zapazil še slamnate košare, in takih je menda tam naj več. Ker je Dragatuški gospod učitelj ves vnet za napredek čebelarstva, je upati da bo tudi sosede kmalo spreobrnil.

Naj omenim tú še neke rastline, ki daje čebelam veliko in dobre paše. Ta je: tkavska ščetica (Weberkarde.) Na šolskem vrtu sem imel letos polno gredico te rastline, ki ne ponuja le kmetu lepi dobiček, ampak tudi čebelarju. Ščeti so pričele konec junija cvesti in še zmerej cvetó. Od jutra do večera pa mergoli po njih vse polno čebel, ki nabirajo méd in obnožje. Ker ščetine jako dolgo cveto in o takem času ki po navadi druge paše ni, bilo bi za čebelarstvo jako važno, ko bi se ta rastlina tudi pri nas sadila. Na Štajarskem sem vidil cele njive ščetic, in neki gospod mi je pravil, da ima navado dati siromašnim ljudem njivo s to rastlino v skerb proti temu, da delita potem pridelek ter da sta vselej oba z dohodkom zadovoljna. Glavice se menda vselej lahko prodajo. A.

O 22. občnem zborovanju čebelarjev avstrijskih in nemških v Lincu.

Da bode zborovanje od 17. do 20. septembra t. l., je bilo že v zadnjem listu naznanjeno. Naj povzamemo glavne reči iz zborovalnega načrta (programa), ki nam je ravno došel.

V ponedeljek 17. septembra:

Sprejem došlih čebelarjev po zborovalnem odboru. V mestni hiši delenje listnic za stanovanje. Na večer o 7. uri prijaznin shod zborovalcev na vrtu pri „Zlatem čolnu“ („goldenen Schiff“) z godbo.

V tovorek 18. septembra:

Do 9. ure: Pregledovanje čebelarške razstave.

O 9. uri: Začetek in pozdravljenje čebelarjev po predsedniku in deželnemu glavarju dr. Moricu Eigner-ju; volitev raznih odsekov, zborovalne obravnave.

Popoldne o 2. uri: Skupni obed zborovalcev.

Popoldne o 5. uri: Sprehod na „Freinberg“, razgled po Donavski dolini in potem vrnitev v mesto.

Na večer o 8. uri: Na čast gostev petje udov raznih pevskih društev z vojaško godbo.

V sredo 19. septembra:

O 9. uri do 2.: Nadaljevanje obravnave čebelarških reči. Izvolitev mesta za 23. občni zbor prihodnjega leta.

Popoldne o 4. uri: Razdelitev pripoznanih premij, izsrečkanje nakupljenih reči.

O 5½ uri: Obiskovanje raznih znamenitih krajev.

Na večer o 8. uri: Prijazen shod ali na vrtu ali v pokritih prestorih, kakor bode vreme, z godbo.

Četertek 20. septembra:

Zjutrej o 3. uri in 55 min: (Mogoče, da tudi malo pozneje.) Izlet po ces. Elizabetni železnici v Gmunden; prihod tu o 8. uri, okrožna vožna po jezeru „Traunsee“ s parnikom. O 8. zvečer vrnitev v Linc.

Častitim gostom bode ves čas zborovanja vedno odprt vstop in pregled raznih mestnih in drugih naprav n. pr. muzeja, c. kr. gimnazije, obrtniškega muzeja itd.

Da se čebelarjem zaradi daljnega potovanja stroški zmanjšajo, je zborovalni odbor vodstva raznih železnic prosil za znižanje cene popotnikom samim in za poslane razstavne reči. Do zdaj so naslednje železnice znižano ceno dovolile:

A. Prosta vožnja:

1. Ludvikova železnica na Bavarskem v Norimbergu od 14. do 23. septembra.

B. Prosta vožnja nazaj:

2. C. kr. Duks-Bodenbach-ska železnica v Toplicah od 15. do 23. septembra;
 3. Halberstadt-Blankenburg-ska žel. v Blankenburgu;
 4. Dortmund-Gronav-ska žel. v Dortmundu;
 5. Krefeld-Kempen-ska žel. v Krefeldu;
 6. Pfalc-iska v Ludwigshafen-u;
- } od 12. do 27. sept.
} od 12. do 26. septembra.

C. Vožnja v drugem razredu za plačo tretjega razreda ali v tretjem razredu za plačo četrtega razreda sem ter tje:

7. Buštehrad-ska v Pragi od 10. do 25. septembra;
8. Kralup-Praška v Pragi „ 17. „ 23. „ in
9. C. kr. češko-severna (Böhmische Nordbahn) v Pragi od 15. do 25. sept.

D. Vožnja v drugem razredu za plačo tretjega razreda, ali v tretjem za polovico plačo drugega razreda sem ter tje:

10. Kašav-Oderberg-ska od 14. do 23. septembra;
11. C. kr. Franc-Jozefova „ „ „ 25. „ „
12. „ „ ces. Elizabetna „ 15. „ 22. „ „
13. „ „ severno-zahodna „ 10. „ 25. „ in
14. „ „ priv. državna železnica (Staats-Eisenbahn) od 12. do 25. septembra.

E. Vožnja sem ter tje v drugem razredu za enkratno plačo prvega razreda, ali pa v tretjem razredu za enkratno plačo drugega razreda. Velja za osem dni.

15. Gradc-Köflach-ska žel. in rudnarskega društva;
16. C. kr. Lvovska-Črnovitz-Jassy-ska žel. od 13. do 24. septembra le za vožnjo v drugem razredu;
17. C. kr. Galicijska Karol-Ludevít-eva od 10. sept. do 10. oktobra le za vožnjo v drugem razredu.

F. Znižanje cene za $33\frac{1}{3}$ odstotkov za vožnjo v drugem in tretjem razredu so dovolile:

18. C. kr. Forarlberg-ska železnica od 12. do 26. sept.;

19. Donav-Dravska žel. od 10. do 25. sept.;

20. C. kr. Češka zahodna žel. od 15. do 22. sept. in

21. " " priv. Južna žel. od 14. do 24. sept.

G. Za vožnjo prvega razreda proti plači drugega, in za vožnjo drugega razreda proti polovični plači prvega razreda:

a) Na vseh društvenih ladijah Avstrijsko-Ogerske države;

b) C. kr. priv. Donavska družba za parnike od 10. do 25. sept.

H. Za vožnjo sem tertje po 2.4 kr. v srebru od osebe in kilometra v drugem razredu in po 1.6 kr. v tretjem razredu:

22. C. kr. priv. Rudolfova železnica od 14. do 24. septembra.

Za neprodane razstavne čeb. reči dovolijo voznine prosto vožnjo nazaj:

C. kr. priv. Elizabetina železnica in } do 30. septembra;

" " " Avstrijska državna žel. }

" " " Lvov Črnovička do 10. oktobra;

" " " Galicijska Karol-Ludevit-ova žel. in } od 1. septembra do 8. okt. in

" " " Južna železnica }

" " " Rudolf-ova žel. do 10. oktobra. *)

Opombe: 1. Za vožnjo po znižani ceni je potrebno, da vsak potnik prejme in pokaže svoj legitimacijski list železniškim vradom, kadar na železnico stopi in tudi če sicer katerokrat zahtevajo.

2. Take legitimacijske liste se od zdaj znanprej dobivajo pri opravljenem vradniku gosp. Karol Folc-u v Lincu (mestni hiši.) če se mu za-njo stroškov prosto pošlje 2 gld. a. v.

3. Naj bi kdo želel, mu legitimacijski list prav radostno preskrbi (brez stroškov) vredništvo „Slov. čebele“. Le prosimo naj se prošnjiki nemudoma oglasijo ter pošljejo 2 gld.; ker pozneje bi ne mogli več postreči.

4. Mnogo reči bo nakupljenih za izsrečkanje med zborovalce. Cena sreček je nastavljena po 30 kr. a. v. Dobivale se bodo gotovo tudi o začetku zborovanja.

5. Kdor želi kaj v razstavo poslati, mora razločno pisati ime, stan in stanovanje razstavljevalca. Na razstavno reč naj tudi zapiše, če jo prodá in po kaki ceni. Poslano mora biti zadosti zgodaj, da tje dospé saj 17. septembra dopoldne.

Več vodstev nemških železnic, ki so sicer ravno tako, kakor avstrijske znižano ceno dovolile, tu navoditi se nam nepotrebno zdi, ker tje gredé bo šel od nas tako vsak potnik po naših železnicah; kdor bi se pa hotel jih poslužiti nazaj gredé, bo v Lincu vse izvedil.